KERSTIN GIER

RUDÁ JAKO RUBÍN

COO BOO

Rudá jako rubín

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kerstin Gier
Rudá jako rubín – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KERSTIN GIER

RUDÁ JAKO RUBÍN

COO BOO

Pár slov na začátek

Moji milí!

Než doprovodíte Gwendolyn a Gideona na jejich dobrodružstvích a skočíte s nimi do minulosti, chtěla bych vám vysvětlit pár věcí. Tyhle knihy jsem napsala v letech 2009 a 2010, příběh se odehrává na brzkém jaře 2011, takže sami budete při čtení tak trochu cestovat v čase. Protože tenkrát – v roce 2011 – byl svět (as ním i já) ještě jiný. Místo Netflixu a spol. jsme měli DVDčka a televizi, královna ještě žila, nebyl žádný Brexit, klimatická změna nebyla kdovíjaké téma a filmy a muzika, které Gwenny a Leslie sledovaly a poslouchaly, jsou dneska hotové oldies, stejně jako některé výrazy nebo i úhly pohledu. Chytré telefony ani sociální média taky nebyly jako dneska, ach ano, a v roce 2011 za vás taky ještě domácí úkol nenapsala AI, ale museli jste ho opsat odjinud z internetu. (Dělám si srandu – samozřejmě jsme tehdy stejně jako dnes dělali své domácí úkoly sami!)

V tomhle novém vydání jsme se snažili z textu opatrně odstranit a nahradit to, co by dneska už nemuselo být srozumitelné, ale zůstala tu spousta věcí z roku 2011, protože vám vlastně věřím, že to dokážete číst v dobovém kontextu.

Připraveni?
Vaše Kerstin Gier

Prolog

Hyde Park, Londýn
8. dubna 1912

Padla na kolena a začala plakat, on se mezitím rozhlížel na všechny strany. Jak předpokládal, nebylo v parku v tuto dobu ani živáčka. Jogging ještě zdaleka nebyl v módě a na bezdomovce, kteří spávají na lavičce přikrytí jen novinami, byla příliš velká zima.

Zabalil chronograf opatrně do šátku a uložil ho do batohu.

Krčila se vedle stromů na severním břehu jezera Serpentine v záhonku odkvetlých krokusů.

Ramena se jí třásla a její vzlykot zněl, jako by ho vydávalo nějaké zoufalé a zraněné zvíře. Bylo to k nevydržení. Ale ze zkušenosti věděl, že je lepší ji nechat v klidu, takže si sedl vedle ní do orosené trávy, zíral na vodní plochu hladkou jak zrcadlo a čekal.

Čekal, až poleví bolest, která ji pravděpodobně nikdy docela neopustí.

Cítil se téměř stejně jako ona, ale pokoušel se ovládnout. Nesměla si dělat starosti ještě o něj.

„Už vlastně někdo vynalezl papírové kapesníky?“ popotáhla konečně a otočila k němu svůj uslzený obličej.

„Netuším," odpověděl. „Ale mohu nabídnout pravý hedvábný kapesník s monogramem."

„*G. M.* Ten jsi ukradl Grace?"

„Dala mi ho sama. Můžeš ho klidně celý posmrkat, princezno."

Zkroutila rty do křivého úsměvu, když mu kapesník vracela. „Teď je naprosto zničený, promiň."

„Ale prosím tě! V téhle době se kapesník jen pověsí na sluníčko, aby uschnul, a použije se znova. Hlavně že jsi přestala plakat."

Do očí jí hned znovu vhrkly slzy. „Neměli jsme ji nechávat na holičkách. Přece nás potřebuje! Vůbec netušíme, jestli ten náš podfuk bude fungovat, a nemáme žádnou šanci to někdy zjistit."

Její slova byla jako bodnutí. „Mrtví bychom jí taky nebyli nic platní."

„Kdybychom se jen mohli schovat, někde v cizině, pod falešnými jmény, dokud nebude dost stará..."

Přerušil ji prudkým zavrtěním hlavou. „Všude by nás našli, to už jsme přece probírali tisíckrát. Nenechali jsme ji na holičkách, udělali jsme to jediné správné – zajistili jsme jí život v bezpečí. Přinejmenším pro příštích šestnáct let."

Na chvilku se odmlčela. Kdesi v dálce zařehtal kůň a od West Carriage Drive bylo slyšet hlasy, ačkoli byla ještě téměř noc.

„Já vím, že máš pravdu," řekla. „Jen to vědomí, že už ji nikdy neuvidíme, tak bolí." Promnula si uplakané oči. „Přinejmenším se nebudeme nudit. Dřív nebo později nás vyslídí i v tomhle čase a pověsí nám na krk Strážce. Nevzdá se chronografu ani svých plánů jen tak bez boje."

Zakřenil se, protože si všiml záblesku v jejích očích, který značil touhu po dobrodružství, a věděl, že krize je prozatím zažehnána. „Možná jsme byli nakonec přece jen chytřejší než on, anebo ta druhá věc nebude fungovat. Pak se nehne z místa."

„Ano, to by bylo pěkné. Ale pokud přece jenom bude fungovat, jsme jediní, kdo mu může zkřížit plány."

„Už proto jsme udělali správnou věc." Vstal a oklepal si špínu z džínů. „Tak pojď! Ta zatracená tráva je mokrá a ty by ses měla ještě šetřit."

Nechala se od něj zvednout a políbit. „Co teď budeme dělat?" Podívala se nerozhodně směrem k mostu, který odděloval Hyde Park od Kensingtonských zahrad.

„Napřed vypleníme skladiště Strážců a napakujeme se nějakými penězi. A pak..." Široce se zakřenil. „Pak bychom mohli vyrazit vlakem do Southamptonu. Odtamtud vyráží ve čtvrtek Titanic na svou první plavbu."

Zasmála se. „Takže tohle je tvoje představa o *šetření se*. Ale jsem pro."

Měl tak velkou radost z toho, že se zas dovede smát, že ji ještě jednou políbil. „Vlastně jsem myslel... Víš přece, že kapitáni v mezinárodních vodách mají oprávnění uzavírat manželství, nemám pravdu, princezno?"

„Ty si mě chceš vzít? Na *Titaniku*? Nejsi blázen?"

„To by přece bylo hrozně romantické."

„Až na tu záležitost s ledovcem."

„Samozřejmě vystoupíme už v Queenstownu. Takže – chceš se stát mojí ženou?"

Opřela si hlavu o jeho hruď, skryla si obličej do jeho bundy a zamumlala: „Tak moc tě miluju. Takže – ano!"

Přivinul si ji k sobě ještě blíž. Chvíli tam jen tak stáli, pak ji od sebe něžně odtáhl a zhluboka se nadechl. „Připravená na dobrodružství, princezno?“

Sáhla po jeho ruce a pevně ji stiskla. „Připravená, jestli jsi i ty,“ zašeptala.

Všeobecně platné zákonitosti

Nekontrolovaná cesta časem se zpravidla ohlašuje pocitem závratě v hlavě, žaludku a/nebo nohou několik minut, někdy také hodin, nebo dokonce dní dopředu. Mnozí nositelé genu vypovídali také o bolestech hlavy. První skok v čase – nazývaný též iniciační skok – se odehrává zpravidla mezi šestnáctým a sedmnáctým rokem věku nositele genu. Proto se doporučuje cestovatele v čase od šestnáctých narozenin pečlivě pozorovat a při sebemenších náznacích se postarat o to, aby skok v čase proběhl co možná nejbezpečněji. K tomu je potřebná volba historicky neškodné lokality.

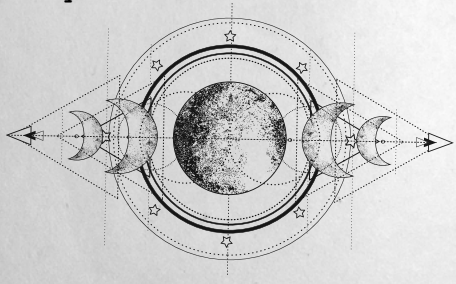

1.

Poprvé jsem to pocítila v pondělí v poledne ve školní jídelně. Na chvilku jsem v břiše měla pocit, jako když se řítíte dolů z nejvyššího bodu horské dráhy. Trvalo to jen dvě vteřiny, ale to stačilo, abych si na školní uniformu vyklopila talíř s bramborovou kaší a omáčkou. Příbor zařinčel o podlahu, talíř jsem jen tak tak chytila.

„Ten blivajz stejně chutná, jako kdybys ho setřela z podlahy," řekla moje kamarádka Leslie, zatímco jsem se pokoušela ten svinčík uklidit. Pochopitelně na mě všichni zírali. „Jestli chceš, můžeš si na košili rozetřít ještě i moji porci."

„Ne, dík." Košile školní uniformy Saint Lennox sice náhodou měla barvu bramborové kaše, přesto flek vyloženě bil do očí. Zapnula jsem si přes něj tmavě modré sako.

„Ale, ale, malá Gwenny, to si pořád musíš hrát se svým jídlem?" pošklebovala se Cynthia Daleová. „Hlavně si nesedej vedle mě, šmudlo."

„Jako bych si snad vedle tebe sedla dobrovolně, Cyn." Bohužel se mi podobné nehody se školním jídlem dějí častěji. Minulý týden mi vyskočil zelený pudink z kelímku a přistál

o dva metry dál ve špagetách carbonara nějakého páťáka. Týden předtím jsem převrhla třešňovou šťávu a všichni u stolu vypadali, jako by měli spalničky. A kolikrát jsem tu blbou kravatu, co patří ke školní uniformě, vymáchala v omáčce nebo mléce, to už nedovedu ani spočítat.

Jen závrať jsem u toho ještě neměla.

Ale možná si to jen namlouvám. Poslední dobou se u nás doma zkrátka příliš mluví o závratích.

Ovšem ne o mých, ale o těch mé sestřenky Charlotte, která seděla, překrásná a bezvadná jako vždy, vedle Cynthie a nabírala lžící bramborovou kaši.

Celá rodina čekala, až bude mít Charlotte závrať. Některé dny se jí lady Arista – moje babička – vyptávala každých deset minut, jestli snad něco necítí. Pauzu mezitím využívala teta Glenda, Charlottina matka, a ptala se na totéž.

A pokaždé, když Charlotte odpověděla záporně, sevřela lady Arista rty a teta Glenda vzdychla. Někdy to bylo i naopak.

My ostatní – máma, moje sestra Caroline, můj bratr Nick a prateta Maddy – jsme jen obraceli oči v sloup. Pochopitelně bylo vzrušující mít v rodině někoho s časocestovacím genem, ale po letech se to znatelně okouká. Někdy máme toho divadýlka, které se kolem Charlotte pořádá, zkrátka dost.

Sama Charlotte měla ve zvyku skrývat své pocity za tajuplný úsměv Mony Lisy. Na jejím místě bych taky nevěděla, jestli mám mít z chybějících pocitů závrati radost, nebo vztek. No, abych byla upřímná, asi bych měla radost. Jsem spíš bojácný typ. Mám ráda svůj klid.

„Dříve nebo později to přijde," říkala lady Arista každý den. „A pak musíme být připraveni."

Nakonec to přišlo po obědě, v hodině profesora Whitmana. Odešla jsem z jídelny hladová. K tomu všemu jsem ještě objevila černý vlas v dezertu – v angreštovém kompotu s vanilkovým pudinkem – a nebyla jsem si tak docela jistá, jestli je můj vlastní, nebo nějaké kuchtice. Tak jako tak mě přešla chuť.

Whitman nám vrátil písemky z dějepisu, které jsme psali minulý týden. „Očividně jste se dobře připravili. Obzvlášť Charlotte. Jednička s hvězdičkou."

Charlotte si odhrnula z obličeje pramínek svých lesklých zrzavých vlasů a vydechla „Ach", jako by snad pro ni byl výsledek nějakým překvapením. Přitom má vždycky a všude ty nejlepší známky.

Ale Leslie a já jsme tentokrát mohly být také spokojené. Obě jsme dostaly jedna minus přesto, že naše „dobrá příprava" spočívala ve sledování filmu k danému tématu a k tomu se jsme cpaly chipsy a zmrzlinou. Nějak nám toho při téhle *učební metodě* ulpělo v hlavě znatelně víc než při studiu ze suchopárných učebnic. Nicméně pořád tu bylo trochu riziko, že lidé od filmu budou s pravdou nakládat všelijak…

Ale během dějepisu většinou dáváme pozor i ve škole, hlavně díky panu profesorovi Whitmanovi. Jeho hodiny jsou jednoduše tak zajímavé, že nejde jinak než poslouchat. Whitman sám je taky dost zajímavý. Většina holek je do něj tajně nebo netajně zamilovaná. Dokonce i zeměpisářka Counterová. Vždycky naprosto zrudne, když kolem ní Whitman projde. Vypadá totiž zatraceně dobře, v tom se všichni shodnou. Tedy, všichni kromě Leslie. Ta si myslí, že Whitman vypadá jako veverka z jednoho animáku.

„Vždycky, když se podívám na ty jeho velké hnědé oči, mám chuť mu dát pár oříšků," říká. Zachází dokonce tak daleko, že dotěrným veverkám v parku neříká veverky, ale prostě „whitmanky". Bohužel je to nakažlivé, a když nějaká veverka přihopsá blíž, taky už teď říkám: „No podívej, tamhle je malá tlusťoučká whitmanka, no není roztomilá!"

Kvůli téhle veverkovské záležitosti jsme s Leslie určitě jediné holky ve třídě, které o Whitmanovi nebásí. Několikrát jsem se o to pokoušela (už proto, že kluci v naší třídě jsou pořád ještě děsně dětinští), ale nic nezabírá, srovnání s veverkou se mi neodvolatelně vrylo do mozku. A nikdo nechová romantické city k veverce!

Cynthia vypustila do oběhu drb, že Whitman pracoval při studiu jako model. Jako důkaz vystřihla reklamní stranu z jednoho nablýskaného časopisu, na které se sprchovým gelem mydlí muž ne tak docela nepodobný Whitmanovi.

Kromě Cynthie si však nikdo nemyslí, že ten nagelovaný týpek je Whitman. Má totiž dolíček v bradě a profesor Whitman ne.

Kluci z naší třídy si nemyslí, že je Whitman tak moc super. Hlavně Gordon Gelderman ho nemůže ani vystát. Než přišel Whitman na naši školu, byly totiž všechny holky ze třídy zakoukané právě do Gordona. Musím se bohužel přiznat, že já taky, ale bylo mi dvanáct a Gordon byl tehdy ještě tak nějak roztomilý. Teď, když je mu šestnáct, je jen pitomý. A už dva roky mutuje. Bohužel ho jeho střídavá fistulka a bručení neodrazují od toho, aby neustále říkal nějaké hovadiny.

Zrovna se strašně rozčiloval, že dostal z testu za pět. „To je diskriminace, pane profesore. Zasloužím si přinejmenším dvě minus. Nemůžete mi dávat špatné známky jen proto, že jsem kluk."

Whitman sebral Gordonovi test a otočil stránku. *„Alžběta I. byla tak děsně ošklivá, že nedostala žádnýho chlapa. Proto jí všichni říkali ošklivá panna,"* předčítal.

Třídou se nesl chichot.

„No a? Vždyť je to pravda," hájil se Gordon. „Kámo, vykulený oči, škleb místo obličeje a ten naprosto pošahanej účes."

Museli jsme důkladně prostudovat portréty Tudorovců v Národní portrétní galerii a Alžběta I. skutečně nevypadala kdovíjak.

„Sama si říkala Panenská královna," řekl Whitman Gordonovi. „Protože..." zarazil se. „Je ti dobře, Charlotte? Bolí tě hlava?"

Všichni se okamžitě podívali na Charlotte. Držela se za hlavu. „Jen se mi... motá hlava," odpověděla a hodila po mně významný pohled. „Všechno se točí."

Zhluboka jsem se nadechla. Bylo to tady. Naše babička bude unešená. A teta Glenda teprve.

„Jůů, cool," zašeptala Leslie vedle mě. „Bude teď *průsvitná*?"

Ačkoli do nás lady Arista odmala vtloukala, že za žádných okolností nesmíme s nikým mluvit o událostech v naší rodině, sama pro sebe jsem se rozhodla tenhle zákaz u Leslie ignorovat. Koneckonců byla moje nejlepší kamarádka a nejlepší kamarádky před sebou nemají žádná tajemství.

Charlotte vypadala poprvé, co ji znám (což je přesně vzato celý můj život), téměř bezmocně. Ale věděla jsem, co mám dělat. Teta Glenda mi to často důkladně vštěpovala.

„Odvedu Charlotte domů," řekla jsem Whitmanovi a vstala jsem, „jestli můžu."

Pan profesor stále klidně hleděl na Charlotte. „To je dobrý nápad, Gwendolyn," souhlasil. „Ať je ti lépe, Charlotte."

„Děkuji," špitla Charlotte důstojně. Cestou ke dveřím se lehce zakymácela. „Jdeš, Gwenny?"

Pospíšila jsem si a popadla ji za ruku. Poprvé jsem si v Charlottině přítomnosti připadala trochu důležitá. Byl to dobrý pocit, být pro změnu užitečná.

„Hned mi pak zavolej, chci všechno vědět," pošeptala mi ještě Leslie.

Za dveřmi se Charlottina bezmocnost znovu rozplynula. Chtěla si ještě vzít svoje věci ze skříňky.

Držela jsem ji pevně za rukáv. „Nech to být, Charlotte! Musíme co nejrychleji domů. Lady Arista říkala..."

„Už je to zase pryč," konstatovala Charlotte.

„No a? I tak se to může stát každou chvíli." Charlotte se nechala odtáhnout jiným směrem. „Kde jenom mám tu křídu?" Za chůze jsem šátrala v kapsách saka. „Ach, tady je. A mobil. Mám zavolat domů? Máš strach? Hm, blbá otázka, promiň. Jsem jenom rozrušená."

„To je dobrý. Nemám strach."

Po očku jsem se na ni podívala, abych zjistila, jestli říká pravdu. Nasadila svůj malý, přemýšlivý úsměv Mony Lisy a bylo nemožné zjistit, jaké pocity se za ním skrývají.

„Mám zavolat domů?"

„K čemu to bude?" zeptala se.

„Myslela jsem jen…“

„Myšlení mi můžeš s klidem přenechat,“ uzemnila mě Charlotte.

Běžely jsme vedle sebe dolů po kamenném schodišti kolem výklenku, ve kterém vždycky sedával James. Jakmile nás uviděl, zvedl se, ale já se na něj jen usmála. Problém s Jamesem byl v tom, že ho kromě mě nikdo neviděl ani neslyšel.

James byl duch. Proto jsem se vyhýbala mluvení s ním, když u toho byli ostatní. Jen Leslie byla výjimka. Ani na vteřinu o Jamesově existenci nepochybovala. Leslie mi věří všechno, a to je jeden z důvodů, proč je moje nejlepší kamarádka. Bylo jí jen líto, že ho nemůže vidět a slyšet.

Já jsem byla vlastně docela ráda, protože to první, co James řekl, když Leslie uviděl, bylo: „Panenko skákavá! To ubohé dítě má víc pih, než je na nebi hvězd! Jestli urychleně nezačne používat nějaké dobré bělidlo, nikdy si nenajde manžela!“

„Zeptej se ho, jestli třeba někde nezahrabal poklad,“ bylo zase to první, co řekla Leslie, když jsem je představila.

James bohužel nikde žádný poklad nezahrabal. Docela ho urazilo, že si o něm Leslie něco takového myslela. Taky se vždycky urazil, když jsem dělala, že ho nevidím. Vůbec se urážel dost rychle.

„Je průsvitnej?“ vyptávala se Leslie při prvním setkání. „Nebo černobílej?“

Ne, James vlastně vypadal docela normálně. Pochopitelně až na oblečení.

„A můžeš jím projít?“

„Nevím, nikdy jsem to nezkoušela.“

„Tak to zkus teď,“ navrhovala Leslie.

Ale James to nechtěl dovolit.

„Co to má znamenat – *duch*?“ durdil se. „James August Peregrin Pimplebottom, dědic čtrnáctého hraběte z Hardsdale, se nenechá urážet, ani od malé holky.“

Jako většina duchů, ani James nechtěl připustit, že už není člověkem. Při nejlepší vůli si nemohl vzpomenout, že by kdy zemřel. Znali jsme se už pět let, od mého prvního dne na Saint Lennox High School, ale pro Jamese jako by to bylo jen pár dní, kdy naposled sehrál se svým přítelem partičku karet a probírali spolu, samozřejmě na úrovni, koně, znaménka krásy a paruky (nosil obojí, jak znaménko krásy, tak paruku, a vypadalo to o něco lépe, než to možná zní). To, že jsem od začátku naší známosti vyrostla o dvacet centimetrů, úmyslně ignoroval. Stejně jako fakt, že se z paláce jeho otce dávno stala soukromá škola s tekoucí vodou, elektrickým světlem a ústředním topením. Jediné, co čas od času zaregistroval, byla délka sukně naší školní uniformy. Očividně nebyl pohled na ženská lýtka a kotníky za jeho časů příliš běžný.

„To opravdu není zrovna slušné, když dáma nepozdraví výše postaveného pána, slečno Gwendolyn,“ vykřikl teď, znovu k smrti uražený, protože jsem mu nevěnovala žádnou pozornost.

Hned jsem vyměkla. „Promiň, Jamesi, ale máme naspěch.“

„Mohu-li být nějak nápomocen, pak jsem pochopitelně zcela k vašim službám.“ James si urovnal krajkový lem na rukávech.

„Ne, děkuju. Jen musíme rychle domů.“ Jako by mi snad James mohl někdy být k službám! Nedovedl ani otevřít dveře. „Charlotte není příliš dobře.“

„Ach, to je mi ale líto," vydechl James, který měl pro Charlotte slabost. Na rozdíl od „té pihovaté, co nemá žádné způsoby", jak říkával Leslie, považoval moji sestřenici za „půvabné a okouzlující stvoření". I dneska ze sebe vysypal několik podlézavých komplimentů. „Velmi ji zdravím. Dnes zas vypadá rozkošně. Trochu bledě, ale kouzelně, jako víla."

„Vyřídím jí to."

„Přestaň si povídat s tím svým imaginárním kamarádem," řekla Charlotte, která slyšela jen mou část rozhovoru. „Jinak ještě jednou skončíš na psychiatrii."

Ok, *nevyřídím* jí to. Už tak je dost namyšlená.

„James není imaginární, je neviditelný. To je dost velký rozdíl."

„Když myslíš." Charlotte a teta Glenda byly toho názoru, že si Jamese a další duchy jen vymýšlím, abych byla zajímavější. Lituju, že jsem jim o nich vůbec vyprávěla. Když jsem byla malá, připadalo mi nemožné mlčet o chrličích, co před mýma očima na fasádách ožívali a pošklebovali se na mě. Chrliči byli ještě docela legrační, ale byly tu taky děsivě vyhlížející temné postavy duchů, kterých jsem se bála. Trvalo pár let, než jsem pochopila, že mi duch nemůže ublížit. Jediné, co opravdu dovedli, bylo nahánět strach.

James ale ne. Ten byl naprosto neškodný.

„Leslie si myslí, že je vlastně docela dobře, že James zemřel mladý. Stejně by se svým příjmením nedostal žádnou ženskou," řekla jsem a ujistila se, že už mě James nemůže slyšet. „Která by se dobrovolně chtěla jmenovat lady z *Uhrovatého zadku*?"

Charlotte obrátila oči v sloup.

„Vlastně nevypadá zas tak špatně," pokračovala jsem. „Taky je nechutně bohatý a aristokratického původu, pokud se mu dá věřit. Jen ten jeho zvyk si před nosem pořád držet navoněný krajkový kapesník je trochu nemužný."

„Jaká škoda, že ho kromě tebe nemůže nikdo obdivovat," podotkla Charlotte kousavě.

Ovšem já si to myslela taky.

„A jak hloupé, že o svém podivínství mluvíš i mimo rodinu," přisadila si.

To byla typická Charlottina rána pod pás.

Mělo mě to urazit a to se taky podařilo.

„Nejsem podivínská!"

„Jistěže jsi!"

„To říká ta pravá, ty *nositelko genu*!"

„To je něco jiného. A já to nevykládám každému na potkání." Charlotte nakrčila nos. „Ty jsi naproti tomu úplně jako šílená prateta Maddy. Ta o svých vizích vypráví dokonce i mlékaři."

„Jsi pěkně hnusná."

„A ty naivní."

V hádce jsme proběhly vestibulem kolem školníkova proskleného kumbálu ven na školní dvůr. Bylo větrno a obloha vypadala, že každou chvíli začne pršet. Zalitovala jsem, že jsme si přece jen nevzaly věci ze skříněk. Kabát by se teď hodil.

„Mrzí mě, že jsem tě srovnávala s pratetou Maddy," řekla Charlotte a zněla skoro zkroušeně. „Ale jsem teď trochu rozrušená."

Překvapeně jsem se na ni z boku podívala. Skoro nikdy se neomlouvá.

„Chápu," odpověděla jsem rychle, aby si všimla, že si cením její nezvyklé laskavosti. Ve skutečnosti jsem to vůbec nechápala. Trochu rozrušená? Já bych se na Charlottině místě třásla strachy. „Kromě toho srovnání s pratetou Maddy není zas tak zlý." Naše prateta byla možná kapku upovídaná a měla podivné vize, ale byla hrozně milá. Vždycky ochotně naslouchala našim starostem, měla po ruce dobroty a zábavné a napínavé (a podle lady Aristy zhola vymyšlené) historky z mládí. „Až budu stará, ráda bych byla jako ona."

„Podivínská neprovdaná stará panna, která pořád bydlí v domě svých rodičů?" opáčila Charlotte posměšně. „To si u tebe tak nějak dovedu dobře představit."

Tak jo, to bychom měli s tím, že je Charlotte „milá". Mezitím jsme přešly ulici a spěchaly dál po chodníku.

„Nezírej tak na mě furt," rozčílila se Charlotte. „Určitě si všimneš, když zmizím. Pak uděláš křídou ten pitomý kříž a poběžíš domů. Ale to se nestane, dneska ne."

„To přece vůbec nemůžeš vědět. Jsi zvědavá, kde přistaneš? Myslím kdy?"

„Samozřejmě." Moje sestřenka obrátila oči v sloup.

„Doufám, že to nebude uprostřed Velkého požáru v roce 1664."

„Velký londýnský požár byl v roce 1666," poučila mě Charlotte okamžitě. „To se dá snadno zapamatovat. A kromě toho nebyla tehdy tahle část města ještě příliš zastavěná, tudíž by tu ani nemělo co hořet."

Už jsem se zmínila o tom, že Charlottina další jména jsou „Srandokazka" a „Chytrolínka"?

Ale já se nevzdávala. Možná to bylo podlé, ale prostě jsem jí chtěla ten pitomý úsměv aspoň na chvilku smazat z tváře.

„Tahle uniforma nejspíš chytne jak troud," podotkla jsem jen tak mimochodem.

Charlotte sebou ani netrhla. „Vím, co mám dělat," opáčila úsečně a její úsměv nepovolil.

Nemohla jsem než ji obdivovat. Mně představa, že bych se zničehonic ocitla v minulosti, naháněla strach.

Je úplně jedno, v jakou dobu by to bylo, přišlo mi to zkrátka děsivé. Dřív byla neustále válka, neštovice a mor, a když si člověk nedal pozor na pusu, upálili ho jako čarodějnici. Kromě toho byly jen suché záchody, všichni lidi měli blechy a vši, ráno vylévali nočníky z okna a bylo jim úplně jedno, jestli dole náhodou někdo neprochází. Ne, děkuji!

Charlotte se celý život připravovala na to, aby si v minulosti věděla rady. Nikdy neměla čas na hraní, kamarády, nakupování, kino nebo kluky. Namísto toho chodila na lekce tance, šermu, jízdy na koni, klavíru a klasického zpěvu, jazyků a historie. A k tomu od minulého roku někam každou středu odpoledne odjíždí s lady Aristou a tetou Glendou a vrací se až pozdě večer. Říkají tomu „výuka mystérií". O povaze těch mystérií nám ovšem nechtěl nikdo nic říct, Charlotte pak nejméně ze všech.

„To je tajemství," byla pravděpodobně první věta, kterou dovedla plynule vyslovit. A hned na to: „Do toho vám nic není."

Leslie vždycky říkala, že naše rodina má víc tajemství než MI6 a CIA dohromady. Je dost možné, že má pravdu.

Normálně jsme domů jezdily autobusem číslo 8, který zastavoval na Berkeley Square, odkud už to k našemu domu nebylo daleko. Dneska jsme ty čtyři stanice utíkaly pěšky, protože to nakázala teta Glenda. Celou cestu

jsem držela připravenou křídu, ale Charlotte byla stále vedle mě.

Když jsme vystoupaly po schodech k domovním dveřím, byla jsem skoro zklamaná. Tady totiž končil můj podíl v celém příběhu. Odteď věc převezme babička.

Zatahala jsem Charlotte za rukáv. „Podívej! Ten muž v černém kabátě už je zas tady."

„No a?" Charlotte se ani neotočila. Řečený muž postával před vchodem číslo 18. Na sobě měl jako vždy černý nepromokavý plášť a klobouk naražený hluboko do obličeje a prostě tam jen tak stál. Myslela jsem si, že je to duch, dokud jsem nezjistila, že ho vidí i moji sourozenci a Leslie.

Už měsíce pozoroval prakticky nepřetržitě náš dům. Možná to bylo víc mužů, kteří se tu střídali a vypadali stejně. Přeli jsme se, jestli je to slídící zloděj, soukromý detektiv nebo zlý čaroděj. O tom posledním byla pevně přesvědčená moje sestra Caroline. Je jí devět a miluje příběhy o zlých čarodějích a dobrých vílách. Mému bratrovi je dvanáct, myslí si, že příběhy o čarodějích a vílách jsou pitomé, a proto tipoval slídícího zloděje. Leslie a já jsme byly pro soukromého detektiva.

Když jsme ale přešli ulici na druhou stranu, abychom si muže prohlédli zblízka, zmizel buď v domě, nebo nastoupil do černého bentley, který parkoval u obrubníku, a ujel.

„To je kouzelné auto," tvrdila Caroline. „Když se nikdo nedívá, promění se v havrana. A ten čaroděj se zmenší a letí vzduchem na jeho zádech."

Nick si poznamenal poznávací značku toho bentley, pro všechny případy. „Ačkoli to auto po vloupání určitě přelakují a dají mu značku jinou," řekl.

Dospělí se tvářili, že není nic podezřelého na tom, že nás dnem i nocí pozoruje muž v černém s kloboukem na hlavě.

Charlotte stejně tak. „Co pořád s tím chudákem máte! Kouří cigaretu, to je všechno."

„No jasně!" To spíš uvěřím té verzi se začarovaným havranem.

Začalo pršet, právě včas.

„Máš aspoň zase závrať?" zeptala jsem se, zatímco jsme čekaly, až se otevřou dveře. Klíč od domu jsme neměly.

„Nenervuj mě," odsekla Charlotte. „Až to přijde, tak to přijde."

Přišel nám otevřít pan Bernhard. Leslie si myslí, že je to náš komorník a také nezvratný důkaz, že jsme téměř tak bohatí jako královna. Nevěděla jsem přesně, co nebo kdo pan Bernhard opravdu je. Pro mámu to byla „babiččina pravá ruka" a babička sama ho nazývala „starým rodinným přítelem". Pro moje sourozence to byl jednoduše „příšerný slouha lady Aristy".

Při pohledu na nás pozdvihl obočí.

„Dobrý den, pane Bernharde," začala jsem. „Máme to ale hrozné počasí, co?"

„Naprosto hrozné." Se svým orlím nosem a hnědýma očima za kulatými brýlemi se zlatými obroučkami mi pan Bernhard vždycky trochu připomínal sovu, nebo teda spíš výra. „Většinou bývá zvykem vzít si kabát, než vyjdete z domu."

„Ehm, no to je pravda," vykoktala jsem.

„Kde je lady Arista?" zeptala se Charlotte. Nikdy nebyla k panu Bernhardovi nijak zvlášť zdvořilá. Možná proto, že na rozdíl od nás ostatních z něj neměla respekt už jako dítě.

Přitom měl opravdu tu obdivuhodnou vlastnost objevit se zničehonic kdekoli v domě a přitom se pohybovat tiše jako kočka. Zdálo se, že mu nic neujde, a bylo jedno, kolik je hodin: pan Bernhard byl všudypřítomný.

Byl v domě, už než jsem se narodila, a máma říkala, že tu byl, i když ona byla malá. Proto byl pravděpodobně už v důchodovém věku, ačkoli na to nevypadal. Obýval apartmán v druhém patře, ke kterému se dalo dostat samostatnou chodbou a schodištěm vedoucím z prvního patra. My jsme do té chodby nesměli ani vkročit.

Můj bratr byl přesvědčený, že tam pan Bernhard nechal zabudovat padací dveře a podobné věci, aby nezvané návštěvníky udržel dál. Ale dokázat to nemohl. Nikdo z nás se do té chodby neodvážil.

„Pan Bernhard potřebuje svoje soukromí," říkávala lady Arista často.

„Jo, jo," odpovídala na to moje máma. „To tu ovšem potřebují všichni." Ale říkala to tak potichu, že to lady Arista neslyšela.

„Vaše babička je v hudebním pokoji," informoval nás pan Bernhard.

„Děkuji." Charlotte nás nechala stát ve dveřích a vyběhla po schodech nahoru. Hudební pokoj se nacházel v prvním patře, a proč se tak jmenoval, to nikdo netušil. Nestál v něm dokonce ani klavír.

Byl to oblíbený pokoj lady Aristy a pratety Maddy. Vzduch v něm byl cítit po fialkovém parfému a po kouři z babiččiných krátkých tenkých cigaret. Větralo se tu jen zřídka. Občas se mi až zatmělo před očima, když jsem tam pobývala moc dlouho.

Pan Bernhard zavřel vchodové dveře. Hodila jsem ještě rychlý pohled ven na opačnou stranu ulice. Ten muž v černém trenčkotu tam pořád stál. Pletla jsem se, nebo právě pozdvihl ruku, skoro jako by někomu mával? Panu Bernhardovi nebo snad nakonec mně?

Dveře se zaklaply a já tu myšlenku nemohla v klidu dokončit, protože se mi do žaludku zničehonic vrátil ten pocit jako z horské dráhy. Všechno mi před očima splývalo. Kolena se mi podlomila a já se musela opřít o zeď, abych neupadla.

Za okamžik to bylo zase pryč.

Srdce mi tlouklo jako splašené. Něco se mnou nebylo v pořádku. Běžně se vám nemotá hlava dvakrát během dvou hodin, aniž byste se opravdu svezli na horské dráze.

Jedině že by... ach, nesmysl! Možná příliš rychle rostu. Nebo mám... ehm... nádor na mozku? Nebo možná jednoduše jenom hlad.

Teprve teď jsem si uvědomila, že si mě pan Bernhard bedlivě měří svýma sovíma očima.

„Hups," řekl, očividně pozdě.

Cítila jsem, jak rudnu. „Tak já půjdu... dělat domácí úkoly," zahuhňala jsem.

Pan Bernhard lhostejně přikývl. Ale když jsem stoupala do schodů, cítila jsem v zádech jeho pohled.

CHARLES A GLENDA MYERSOVI HRDĚ OZNAMUJÍ NAROZENÍ SVÉ DCERY:

CHARLOTTE ISABELLA ARISTA

3 250 gramů, 53 centimetrů

Víme, že jsi výjimečná!

Ze záznamů Strážců

Dnes ráno v 9:30 spatřila světlo světa poslední z kruhu dvanácti. K narození Charlotte Isabelly Aristy se rozezněly všechny zvony v Temple Church. Charlotte je prvním dítětem Glendy Myersové, rozené Montroseové, a čtvrtou vnučkou lorda a lady Montroseových. Srdečně našemu velmistru gratulujeme. My, Strážci tajné lóže hraběte Saint Germaina, slavnostně slibujeme, že budeme vlastními životy ochraňovat svobodu a nedotknutelnost Rubínu, aby se mohl uzavřít kruh krve a tajemství se odhalilo. Pro salute omnium. Na oslavu dne se večer dole u Temže koná ohňostroj.

Falk de Villiers

7. října 1994

2.

Kvůli té spoustě pokojů, maleb, dřevěných obkladů a starožitností říkala Leslie našemu domu „vznešený palác“. Za každou zdí viděla tajný vchod a v každé skříni alespoň jeden tajný šuplík. Když jsme byly menší, vydávaly jsme se při každé její návštěvě na výzkumné expedice domem. Fakt, že jsme tohle šmejdění měly přísně zakázané, to činil pořádně napínavým. Vymýšlely jsme stále rafinovanější strategie, aby nás nikdo neodhalil. Časem jsme kromě zaprášených bočních chodbiček pod střechou, kterými jsme se musely plazit, opravdu našly nějaké ty tajné šuplíky, a dokonce jedny tajné dveře. Byly na schodišti za jednou olejomalbou, kde seděl na koni nějaký vousatý muž v bílé paruce a třírohém klobouku s vytaseným kordem a tvářil se vztekle.

Podle informace pratety Maddy se jednalo o mého prapraprapraprastrýce Hugha a jeho herku jménem Tlustá Annie. Dveře za tím obrazem sice vedly jen do koupelny o pár schodů níž, ale stejně byly tak nějak tajné.

„Ty jsi prostě klikařka, že tu můžeš bydlet!“ opakovala Leslie neustále.

Já si myslela, že klikařka je spíš Leslie. Bydlí se svojí mámou, tátou a chundelatým psem Bertiem v útulném

řadovém domku v North Kensingtonu. Tam neexistují žádná tajemství, žádní tajuplní sloužící a žádní obtížní příbuzní.

Dřív jsme bydleli také tak. Moje máma, táta, sourozenci a já v Durhamu v severní Anglii. Ale pak táta zemřel. Mojí sestře bylo tehdy půl roku a máma se s námi přestěhovala do Londýna, možná proto, že se cítila osamělá. Možná taky nevyšla s penězi.

Máma v tomhle domě vyrostla, spolu se svými sourozenci Glendou a Harrym. Strýček Harry, který zdědil titul lorda, jako jediný nežil v Londýně, bydlel se svou ženou na rodinném venkovském sídle v Gloucestershiru.

Zpočátku mi tenhle dům taky připadal jako palác, stejně jako Leslie. Ale když se o něj člověk musí dělit s velkou rodinou, po nějakém čase mu přestane připadat tak velký. Zvlášť proto, že je tu poměrně hodně nevyužitého obytného prostoru, jako třeba taneční sál v přízemí, který zabírá skoro celou šířku domu.

Dalo by se v něm báječně skateovat, ale to bylo zakázané. Sál byl se svými vysokými okny, štukovaným stropem a lustrem překrásný, ale za mého života se tu nekonal ani jediný ples, žádná velká slavnost, žádná párty.

Jediné, co se v tanečním sále odehrávalo, byly Charlottiny hodiny tance a šermu. Orchestřiště a temný kout pod schody, které vedly z tanečního sálu do prvního patra, se aspoň báječně hodily ke hře na schovávanou, protože byly zastavěné hromadou nejrůznějších věcí.

V prvním patře byl už zmiňovaný hudební pokoj a vedle něj ještě pokoje lady Aristy a pratety Maddy, koupelna (ta s těmi tajnými dveřmi) a jídelna, ve které se naše rodina

scházela k jídlu každý večer v půl osmé. Mezi jídelnou a kuchyní, které byly stejně jako byt pana Bernharda v přízemí, jezdil zastaralý jídelní výtah, kterým se Nick a Caroline tu a tam z legrace svezli, ačkoli to bylo (samozřejmě!) přísně zakázáno. Leslie a já jsme to dříve také dělávaly, ale teď už se do něj bohužel nevejdeme.

V druhém patře se nacházela pracovna mého zemřelého dědečka – lorda Montrose – a obrovská knihovna, v níž bylo víc než čtyři tisíce knih, mezi nimi spousta prvních vydání, která byla vystavena za sklem a směli jste se jich dotknout jen v rukavicích. V tomhle poschodí byl také Charlottin pokoj. Byl rohový a měl arkýř, kterým se Charlotte ráda chlubila. Její matka obývala salon a ložnici s okny vedoucími do ulice.

S Charlottiným otcem se teta Glenda rozvedla. Žil se svojí novou ženou někde v Kentu, proto nebyl kromě pana Bernharda v domě žádný muž, pokud nebudeme počítat mého bratra. Domácí zvířata jsme také neměli a bylo jedno, jak moc jsme o ně škemrali. Lady Arista neměla zvířata ráda a teta Glenda byla alergická na všechno, co mělo srst.

Moje máma, sourozenci a já jsme bydleli ve třetím patře, přímo pod střechou, kde byla spousta šikmých stropů. Každý jsme měli svůj pokoj a naši velikou koupelnu nám Charlotte záviděla, protože ta její v druhém patře neměla okno, zatímco ta naše hned dvě. Ale já jsem to tu měla ráda i proto, že jsme to tady měli já, máma, Nick a Caroline jen pro sebe, což bylo v tomhle domě občas docela požehnání.

Jediná nevýhoda byla, že jsme to měli zatraceně daleko do kuchyně, což mě znovu napadlo právě teď, když jsem dorazila nahoru. Měla jsem si dole vzít aspoň jablko. Takhle

jsem se musela spokojit jen s máslovými sušenkami ze zásob, které moje máma vybudovala v malém příborníku v šicím pokoji.

Ze strachu, že by se mohl vrátit ten pocit závrati, jsem spořádala jedenáct sušenek najednou. Zula jsem se a sundala si sako, plácla jsem sebou na gauč v šicím pokoji a natáhla se.

Dnešek byl nějak podivný. Nebo aspoň podivnější než normálně.

Byly teprve dvě hodiny. Leslie budu moct zavolat nejdřív tak za dvě hodiny, abych s ní mohla probrat všechny svoje problémy. Ani moji sourozenci se ze školy nevrátí před čtvrtou a máma končí v práci obvykle teprve kolem páté. Normálně jsem byla ráda sama doma. Mohla jsem se v klidu naložit do vany, aniž by někdo klepal na dveře, protože nutně potřebuje na záchod. Mohla jsem poslouchat muziku pořádně nahlas a zpívat si s ní, aniž by se tomu někdo vysmíval. A mohla jsem ležet na gauči a koukat na filmy, aniž by někdo brblal: „Eeeeeh, oni se líbají!“

Ale dneska jsem na nic z toho neměla chuť. Nechtělo se mi ani si zdřímnout. Naopak, gauč – jinak místo nepřekonatelného bezpečí – mi připadal jako vratký vor na divoké řece. Měla jsem strach, že by se mnou mohl uplavat, jen co zavřu oči.

Abych přišla na jiné myšlenky, vstala jsem a začala jsem trochu uklízet. Šicí pokoj byl něco jako náš neoficiální obývák, protože tety ani babička naštěstí nešily, a proto sem do třetího patra přicházely jen zřídka. Už dlouho tu nebyl ani šicí stroj, zato odtud ale vedly schůdky na střechu. Schůdky byly původně určeny jen pro kominíka, ale pro mě a Leslie

byla střecha jedním z našich nejoblíbenějších míst. Byl odtud úžasný výhled a neexistovalo lepší místo na holčičí hovory. Například o tom, jaké země chceme procestovat, až dokončíme školu, a že by muž našich snů měl mít rád psy *a* kočky. Samozřejmě to bylo trochu nebezpečné, protože na střeše nebylo žádné zábradlí, jenom takové ty střešní ozdoby z pozinkovaného plechu do výše kolen. Ale nechtěly jsme tam trénovat skok do dálky ani tančit nad propastí. Klíč od dveří na střechu ležel ve skříni v dóze na cukr se vzorem růží. V mojí rodině nikdo netušil, že tu skrýš znám, jinak by se určitě rozpoutalo peklo. Proto jsem vždycky dávala pozor, jestli náhodou někdo nejde, když jsem se na střechu plížila. Dalo se tam taky opalovat, piknikovat nebo se jednoduše jenom schovat, když jste chtěli mít svůj klid. Což jsem já chtěla docela často, ale jak už bylo řečeno, teď zrovna ne.

Složila jsem naši vlněnou deku, smetla drobečky sušenek ze sedačky, naklepala polštář do správného tvaru a uklidila šachové figurky, co se povalovaly kolem, zpátky do krabice. Dokonce jsem zalila azalky, které stály v květináči na sekretáři v rohu, a otřela vlhkým hadříkem konferenční stolek. Pak jsem se nerozhodně rozhlédla po dokonale uklizeném pokoji. Uteklo jen deset minut a já toužila po společnosti víc než předtím.

Jestlipak má Charlotte dole v hudebním pokoji zase závrať? Co se vlastně stane, když člověk z prvního patra v Mayfairu 21. století přeskočí do Mayfairu řekněme 15. století, kdy na tomhle místě ještě nestálo moc budov? Ocitne se ve vzduchu a pleskne sebou ze sedmi metrů o zem? Třeba přímo do mraveniště? Chudák Charlotte. Ale možná se v té své výuce mystérií naučila létat.

À propos mystéria: najednou mě napadlo něco, co jsem nemohla dostat z hlavy. Šla jsem do mámina pokoje a vykoukla ven na ulici. Ve vchodu do domu číslo 18 pořád stál ten muž v černém trenčkotu. Viděla jsem jeho nohy a kus kabátu. Tak hluboko jako dneska mi ta tři patra ještě nikdy nepřipadala. Jen tak z legrace jsem si spočítala, jak daleko je to odsud k zemi, minimálně čtrnáct nebo patnáct metrů.

Může člověk vůbec přežít pád z takové výšky? No, možná když má kliku a přistane na bahnitých blatech. Celý Londýn údajně býval bahnitými blaty, to aspoň tvrdila paní Counterová, naše učitelka zeměpisu. Bahno by bylo v pohodě, aspoň přistanete do měkkého. Ovšem pokud se pak bídně neutopíte v bažině.

Polkla jsem. Moje myšlenky mi přišly nebezpečné.

Abych už nemusela být sama, rozhodla jsem se poctít návštěvou příbuzenstvo v hudebním pokoji, i přes nebezpečí, že mě kvůli přísně tajným rozhovorům odešlou zase zpátky.

Když jsem tam vstoupila, seděla prateta Maddy ve svém oblíbeném křesle u okna a Charlotte stála u druhého okna, zády opřená o psací stůl z dob Ludvíka XIV., jehož barevně lakovaného a pozlaceného povrchu jsme měli přísně zakázáno se dotýkat a bylo úplně fuk, jakou částí těla. (Nechápu, jak může být něco tak kýčovitého jako tenhle stůl tak cenné, jak lady Arista neustále zdůrazňovala. Neměl ani tajné šuplíky, to už jsme s Leslie testovaly před lety.) Charlotte se převlékla a místo školní uniformy teď na sobě měla dlouhé tmavomodré šaty, které vypadaly jako kombinace županu a roucha jeptišky.

„Jsem ještě tady, jak vidíš," řekla podrážděně.

„To je... pěkné," opáčila jsem a pokoušela se nezírat na ty šaty příliš vyjeveně. Nejspíš byly vybrány tak, aby Charlotte při svém skoku časem působila oblečená co nejmíň nápadně.

„Je to nesnesitelné." Teta Glenda, která přecházela od okna k oknu, taky zněla podrážděně. Byla stejně vysoká a štíhlá jako Charlotte a měla zářivě rudé lokny. Moje máma měla ty samé lokny a i babička bývala kdysi rusovláska. Caroline a Nick tuhle barvu vlasů taky podědili. Jen já byla brunetka s rovnými vlasy po tátovi.

Dříve jsem taky za každou cenu chtěla rusé lokny, ale Leslie mě pak někdy přesvědčila, že moje tmavé vlasy vytváří půvabný kontrast k mým modrým očím a bledé pleti. Leslie se také s úspěchem podařilo mi namluvit, že moje mateřské znaménko ve tvaru půlměsíce na spánku – kterému teta Glenda říkávala „divný banán" – vypadá tajuplně a nevšedně. Vlastně jsem si připadala docela pěkná, v neposlední řadě díky rovnátkům, která usměrnila moje vyčnívající přední zuby. Ačkoli ani zdaleka nejsem tak „půvabné a okouzlující stvoření" jako Charlotte, použiju-li Jamesova slova. Cha, docela bych si přála, aby ji viděl v těchhle pytlovitých šatech.

„Gwendolyn, andílku, nechceš citronový bonbon?" Prateta Maddy poklepala na stoličku vedle sebe. „Posaď se ke mně a rozptyl mě trochu. Glenda mě tím svým neustálým pochodováním tam a zpátky strašlivě znervózňuje."

„Nedovedeš si představit, jak se cítí matka, teto Maddy," osopila se na ni teta Glenda.

„Ne, to nejspíš nedovedu." Prateta Maddy vzdychla. Byla mladší sestrou mého dědečka a nikdy se nevdala. Byla to

kulaťoučká, malá osůbka s veselýma dětskýma modrýma očima a vlasy obarvenými na zlatou blond, v nichž se tu a tam objevila zapomenutá natáčka.

„A kde je lady Arista?“ zeptala jsem se a vzala si citronový bonbon.

„Telefonuje vedle.“ Prateta Maddy se na mě spiklenecky zakřenila. „Ale tak tiše, že bohužel není rozumět ani slovu. Tohle byl mimochodem poslední bonbon. Neměla bys náhodou čas obstarat mi nové? A mentolky? A mohla bys hodit tenhle dopis do schránky?“

„Jasně.“ Já i moji sourozenci jsme často za pratetu Maddy vyřizovali její věci, z domu vycházela, jen když to bylo bezpodmínečně nutné.

Charlotte přenesla váhu z nohy na nohu a hned u ní byla teta Glenda.

„Charlotte?“

„Nic,“ řekla Charlotte mrzutě a teta Glenda pevně sevřela rty.

„Neměla bys radši čekat v přízemí?“ zeptala jsem se. „Pak bys nepadala tak hluboko.“

„Co kdybys radši držela jazyk za zuby, když tomu vůbec nerozumíš?“ odsekla Charlotte.

„Takové hloupé poznámky jsou to poslední, co teď Charlotte potřebuje.“ Teta Glenda na mě vrhla káravý pohled.

Začínala jsem litovat, že jsem sem dolů šla.

„Poprvé neskočí nositel genu nikdy dále než sto padesát let zpátky,“ vysvětlila mi prateta Maddy laskavě. „To si pamatuju. Tento dům byl postaven v roce 1810, tady v hudebním pokoji je tedy Charlotte v naprostém bezpečí. Nanejvýš vyděsí pár muzicírujících dam.“

„V těchhle šatech rozhodně," poznamenala jsem tak tiše, aby mě slyšela jen prateta. Zahihňala se.

Dveře se rozletěly a vstoupila lady Arista. Jako obvykle vypadala, že zrovna spolkla hůl. Nebo i několik. Jednu pro ruce, jednu pro nohy a jednu, která to uprostřed všechno drží pohromadě. Bílé vlasy měla přísně vyčesané z obličeje a na šíji stažené do drdolu jako nějaká děsně přísná učitelka baletu. „Řidič je na cestě. De Villiersovi nás očekávají v Templu. Při návratu se pak Charlotte může hned načíst do chronografu."

Nepobírala jsem ani slovo.

„A co když se to dneska přece jen ještě nestane?" zeptala se Charlotte.

„Charlotte, zlatíčko, už třikrát ti bylo mdlo," připomněla jí teta Glenda.

„Dříve nebo později se to prostě *stane*," dodala lady Arista. „A teď pojď, řidič tu bude každým okamžikem."

Teta Glenda uchopila Charlotte za ruku a společně s lady Aristou opustily místnost. Když se za nimi zaklaply dveře, vyměnily jsme si s pratetou Maddy pohled.

„Někdy si člověk připadá, jako by byl neviditelný, viď?" vzdychla prateta Maddy. „Aspoň takové *na shledanou* nebo *ahoj* by bylo přece milé. Nebo možná třeba *Milá Maddy, neměla jsi vidění, které by nám mohlo pomoci?*"

„A měla jsi?"

„Ne," odpověděla prateta Maddy. „Díkybohu ne. Vidění jsou strašlivě vyčerpávající, mám po nich vždycky celé dny strašlivou chuť na podivné věci jako pudink z červené řepy nebo suflé z kyselého zelí. A portské víno."

„Kdo jsou ti de Villiersovi?" zeptala jsem se.

„Banda arogantních náfuků, když se ptáš," odfrkla si prateta Maddy. „Samí právníci a bankéři. Patří jim Banka de Villiers v centru. Máme tam naše konta." To neznělo zrovna mysticky.

„A co mají ti lidé společného s Charlotte?"

„Řekněme, že mají podobné problémy jako my."

„Jaké problémy?" Taky musí bydlet pod jednou střechou s tyranskou babičkou, vypočítavou tetou a namyšlenou sestřenkou?

„Časocestovací gen," vysvětlila prateta Maddy. „U de Villiersových se přenáší na mužské potomky."

„Mají doma taky takovou Charlotte?"

„Její mužský protějšek. Jmenuje se Gideon, pokud vím."

„A taky čeká na to, až se mu zamotá šiška?"

„Už to má za sebou. Je o dva roky starší než Charlotte."

„To znamená, že už dva roky poskakuje časem tam a zpátky?"

„Předpokládám, že ano."

Pokusila jsem se dát si dohromady nové informace s tím málem, co už jsem věděla. Když už byla prateta Maddy dneska tak nesmírně sdílná, dovolila jsem si další otázku: „A co je ten chroni–, chrono...?"

„Chronograf!" Prateta obrátila oči v sloup. „To je takový aparát, pomocí něhož mohou být nositelé genu – a jedině oni! – odesláni do určitého času. Má to něco společného s krví."

„*Stroj času*?" Poháněný krví? Bože na nebi!

Prateta Maddy pokrčila rameny. „Netuším, jak ta věc funguje. Zapomínáš, že vím jen to, co tu a tam pochytím, zatímco tu sedím a tvářím se, že bych neublížila mouše. Tohle všechno je přísně tajné."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Rudá jako rubín*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.